

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/215/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112226348
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3112226348.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beáty Čupkovej a sudkyň JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v právnej veci navrhovateľa W., s.r.o., so sídlom W. XX, A., IČO XX XXX XXX, zastúpeného H. W., s.r.o., so sídlom X. 4, A., IČO XX XXX XXX, proti odporcovi Slovenská republika, zastúpenému Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 11C/390/2012 -99 zo dňa 11. marca 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 4.054,21 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 810,90 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín. Odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil § 41 ods. 2 písm. c), d), § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 3 ods. 1 písm. d), § 6 ods. 1, 2 a 4, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5 Ústavy SR ako aj príslušné ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Na základe tvrdení navrhovateľa sa nesprávneho úradného postupu mal súd prvého stupňa dopustiť tým, že žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol v zákonnej lehote. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že súdny exekútor Q.. T. K. podal dňa 17.02.2011 na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného W., s.r.o. proti povinnému Q. A.. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu. Exekučný súd uznesením č.k. 62Er/209/2011-10 zo dňa 28.02.2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Od podania žiadosti o poverenie na exekúciu dňa 17.02.2011 do vydania rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na exekúciu dňa 28.02.2011 exekučným súdom uplynula doba 11 dní. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil § 41 ods. 2 písm. c), d), § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2010 do 31.05.2011, ďalej § 3 ods. 1 písm. d), § 6 ods. 1, 2, 4, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5 Ústavy SR, ako aj príslušné ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. V prejednávanej veci skúmal, či boli dané predpoklady vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu. Poukázal na to, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011 a z § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku vyplýva, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia pre exekúciu sa nevzťahuje na rozhodnutie o exekučnom titule, ktorým je rozhodnutie rozhodcovského

súdu. Dospel k záveru, že povinnosťou orgánu štátu je len v 15-dňovej lehote vydať poverenie na exekúciu, ak exekučný titul spĺňa zákonom stanovené podmienky a takýto postup vyplýval aj zo znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného pred novelou č. 102/2011 Z.z.. Vzhľadom na uvedené konštatoval, že postup súdu, ktorý rozhodol o zamietnutí poverenia na exekúciu v lehote 8 dní od podania návrhu, nemožno označiť za rozporný so zákonom a lehotu, v ktorom bolo rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o poverenie na exekúciu vydané, nemožno charakterizovať ako prieťahy v súdnom konaní. Ďalej uviedol, že so vstupom Slovenskej republiky do európskeho hospodárskeho a právneho systému boli do Občianskeho zákonníka Zákonom č. 150/2004 Z.z. s účinnosťou od 01.04.2004 v Hlave V. začlenené ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 až § 60) a uvedená právna úprava má základ v Smernici Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Z § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka mu vyplynulo, že zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Pripomenul, že spotrebiteľ sa nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Poukázal na skutočnosť, že Slovenská republika je viazaná medzinárodnými záväzkami, zmluvami a predpismi, ako aj Smernicami Európskej únie, vrátane Smernice č. 93/13/EHS, a medzinárodné záväzky, vyplývajúce z členstva Slovenskej republiky v Európskej únii, majú prednosť pred právnym poriadkom platným na území SR. Uviedol, že na súd bola kauza predložená až v rámci exekučného konania a po zistení, že zmluva o úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a vykonateľný rozhodcovský rozsudok obchádza ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, resp. na práva spotrebiteľa a neprijateľné zmluvné podmienky vôbec neprihliadol, exekučný súd zamietol návrh na vydanie poverenia. Takýmto postupom podľa jeho názoru exekučný súd iba neuznal rozhodcovský rozsudok za spôsobilý exekučný titul a navrhovateľ si mohol svoje právo na vymoženie istiny s príslušenstvom vymáhať žalobou na všeobecnom súde, v podstate okamžite po doručení rozhodnutia o zamietnutí poverenia na exekúciu a získať nový exekučný titul a na jeho podklade viesť ďalšiu exekúciu. V danej súvislosti zdôraznil, že v konečnom dôsledku bolo exekučné konanie zastavené z dôvodu, že navrhovateľ si z dvoch možných alternatív v základnom konaní vybral súkromnoprávny orgán - rozhodcovský súd s rozhodcovským (súkromnoprávnym) konaním, teda dal prednosť tomuto orgánu pred všeobecnými súdmi, čím sa vyhol súdnej kontrole neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktorú v základnom sporovom konaní pri plnení zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere skúma súd ex offa. Ak by rozhodcovské súdy postupovali rovnakým spôsobom ako všeobecné súdy a vychádzali by zo súdnej praxe, Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 a Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a ďalších zákonov na ochranu spotrebiteľa, súd by nemal dôvod v rámci exekučného konania kontrolovať obsah celej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a posudzovať prijateľnosť, resp. neprijateľnosť zmluvných podmienok a žiadosť o poverenie na exekúciu zamietnuť. Z týchto dôvodov dospel k záveru, že exekučný súd nepochybil vo svojom úradnom postupe. V danom prípade teda nemal za preukázaný žiaden z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a to nesprávny úradný postup, ani vznik škody v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom ani výška nejakej škody. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, lebo si ich v lehote stanovenej v § 151 ods. 1 O.s.p. nevyčísľila.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že odvolací súd nevhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uviedol, že názor odvolacieho súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných odvolacích súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu

pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí. Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, keď navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok okresného súdu je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym odôvodnením okresného súdu, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premis súd prvého stupňa dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 22.03.2011, pričom konanie začalo dňa 27.01.2011, t.z. že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, pričom omeškanie predstavuje viac ako 54 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, navrhovateľ podáva žiadosť o udelenie poverenia prostredníctvom súdneho exekútora na Okresný súd Trenčín dňa 17.02.2011 a k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dochádza uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 28.02.2011.

Odvolací súd v tomto prípade zdôrazňuje, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahuje len na situáciu, keď exekučný súd vydá poverenie pre exekúciu, aby

vykonal exekúcie. Z textu ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka postupu súdu v exekučnom konaní s poukazom na § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v náväznosti na ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku, Zákone o spotrebiteľských úveroch, je exekučný súd vždy ex offo povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi. Spotrebiteľské právo jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno sa preto v žiadnom prípade stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že v prejednávanej veci sa nejednalo po právnej stránke o zložitú vec.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.10.2012 pod sp.zn. 19NcC/115/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Trenčín Q.. M. K. nie je vylúčená z prejednaní a rozhodovania vecí. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z.. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že odvolací súd nevylúčil všetkých sudcov súdov prvého stupňa, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto súdu prvého stupňa.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že súd prvého stupňa sa riadne zaoberal z akého dôvodu pojednával napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že súd prvého stupňa na prejednanie veci nariadil pojednávanie, ktorého termín vytýčil na 11.03.2014, navrhovateľ predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 18.02.2014, čím účastníkom konania vytvoril predpoklady pre uplatnenie možnosti vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré považujú pre rozhodnutie vo veci za podstatné. Na predmetnom pojednávaní sa navrhovateľ zároveň mohol oboznámiť s obsahom vyjadrenia odporcu k návrhu na začatie konania, predmetného pojednávania sa však napriek riadne doručenému predvolaniu nezúčastnil, rovnako ako ani odporca, preto nemožno uzavrieť, že by v danej súvislosti navrhovateľovi bola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania a taktiež v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, z akých dôvodov návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania

priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.